

„at lovgivningsmagten påtager sig et tungt ansvar over for den fremtidige videnskabelige forskning her i landet, hvis den i meget væsentlig grad forringer Københavns muligheder for ligesom hidtil at virke som et centralt sted for studiet af den nordiske kultur i middelalderen“.

Sluttelig henleder skrivelsen de lovgivende myndigheders opmærksomhed på de konsekvenser, „den påtænkte aflevering af kulturværdier, til hvilke en dansk samling har en klar ejendomsret uanset deres oprindelse“, eventuelt vil kunne få i form af ønsker fra andre sider om udlevering af kulturværdier, „det være sig fra offentlige samlinger eller fra samlinger, der er oprettet ved private viljebestemmelser“.

Den i universitetets og kommissionens protester indeholdte kritik fik ingen indvirkning på lovforslagets udformning.

I den tid, der er forløbet, siden lovforslaget efter at være blevet vedtaget ved 3. behandling i folketinget den 10. juni 1961 og derefter af regeringen blev udskudt til ny behandling i folketinget efter foretaget nyvalg under hensyn til, at 61 folketingsmedlemmer havde påberåbt sig grundlovens § 73, stk. 2, til støtte herfor, har Den arnamagnæanske Samling ikke blot skiftet eforer, men den 13. september 1962 beskikkede undervisningsministeriet også en ny kommission. Af Den Arnamagnæanske Kommissions nuværende 8 medlemmer har kun 3 tidligere haft sæde i kommissionen. Af de nye danske medlemmer er 2 nordiske filologer, der har uddannet sig til specialister i norrøne håndskrifter, og som i flere år har opholdt sig på Island.

Idet bemærkes, at forstanderen for Det Arnamagnæanske Institut, professor ved Københavns Universitet, dr. phil. *Jón Helgason* af forstæelige grunde har ønsket sig fritaget for at tage offentlig stilling til det foreliggende lovforslag, ønsker de af Københavns Universitet udpegede eforer og Den Arnamagnæanske Kommissions danske medlemmer *utvetydigt at tilkendegive, at de fuldt ud tilslutter sig de af Københavns Universitet og de af deres forgængere i Den Arnamagnæanske Kommission afgivne protester* imod det fremsatte lovforslag.

Man forstår meget vel de ønsker af nordisk, mellemfolkelig, politisk og anden art,

der kan få danske politikere til at gå ind for en vis form for udlevering af islandske håndskrifter, men *mener ikke, at disse hensyn kan tilsidesætte den tredobbelte ret og forpligtelse til håndskrifternes opbevaring og videnskabelige behandling i København, som indeholdes i a) Arne Magnussons og hustrus testamente af 6. januar 1730, b) den kgl. konfirmerede fundats for Det Arnamagnæanske Legat af 18. januar 1760 og c) den hævdt, der må siges at være etableret gennem det forhold, at håndskrifterne efter at være blevet reddet fra undergang på Island i så at sige den ellefte time nu har tilbragt det meste af deres tid i København, og den omstændighed, at der igennem disse år af islandske og danske forskere med København som et naturligt forskningscentrum har været udført — og stadig udføres — en videnskabelig stordåd i form af udgaver og filologiske, historiske og litterærhistoriske studier. Omfanget heraf fremgår klart af, at nutidens kendskab til den gamle vestnordiske (norsk-islandske) litteratur og kulturhistorie i så godt som alle henseender bygger på udgaver og studier, der er blevet til i København eller på anden måde har nær tilknytning til de videnskabelige samlinger i København.*

Kommissionen og samlingens eforer finder atter anledning til at advare folketinget mod, at det — mod de sagkyndiges bedste skøn og den samlede danske filologiske videnskabs protest — træffer beslutninger, der vil indebære alvorlige følger for dansk kultur og nordisk videnskab. Man henleder i denne forbindelse opmærksomheden på, at medens lovforslagets fremsættelse i 1961 kun vakte opsigt i de nærmeste sagkyndige kredse, følges dets skæbne nu med stor opmærksomhed i en stadig større offentlighed. Man har oplevet den sjældne foreteelse, at Videnskabernes Selskab har grebet offentligt ind og i en resolution indstændigt opfordret regering og folketing „til at overveje en anden løsning“.

De overvejelser, kommissionen har anstillet i sine bestræbelser for at tilvejebringe de bedste forhold for håndskrifterne og deres videnskabelige benyttelse, såfremt det af politiske grunde viser sig ugørligt at opretholde Den Arnamagnæanske Samlings nuværende status, er resulteret i det